

HOU JE ADEM IN

HOLLY SEDDON

HOU JE ADEM IN

Vertaald door
Ernst de Boer en
Ankie Klootwijk

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3239 5

© 2016 Holly Seddon

© 2016 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam, Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Oorspronkelijke titel *Try Not to Breathe*

Oorspronkelijke uitgever Corvus

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Omslagillustratie © Marta Bevacqua/Arcangel Images

Foto auteur © James Seddon

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Boo en de baby's

AMY

18 JULI 1995

Muziek daverde door Amy's lijf en nam bezit van haar hart. Muziek zo luid dat haar trommelvliezen dreunden en haar kleine vogelribbetjes ervan trilden. Muziek was alles. Nou ja, bijna alles.

Later zou de vijftienjarige Amy Stevenson in de kranten 'een zonnestraaltje' worden genoemd, iemand die 'met volle teugen van het leven genoot'. Britpop schalde in haar oortelefoon terwijl ze de lange weg naar huis liep met haar rugzak op halfzeven.

Amy had een vriendje, Jake. Hij hield van haar en zij van hem. Ze waren al acht maanden samen en liepen in de pauze vaak de romantische route rond het bovenste schoolplein, klamme hand in klamme hand, hun snel kloppende harten synchroon.

Amy had twee hartsvriendinnen: Jenny en Becky. Het drietal danste rond in een permanente draaikolk van voorgeschiedenissen, rivaliteit en geroddel. Duizeligmakende stromen van 'ze zei dat hij zei dat zij zei' mondden aan het eind van elke dronken zaterdagavond uit in berouwvolle omhelzingen met veel gesnik.

Een avondje uit stond gelijk aan breezers drinken op de begraafplaats of mixdrankjes in The Sleeper, waar ze zelfs een vijfjarige niet om een ID zouden vragen. Doordeweeks werd er vanaf zes uur 's middags, wanneer het daltarief inging, druk gebeld. Dan kletste ze tot haar stiefvader, Bob, de eetkamer in kwam en haar aankeek met een blik die zei: het is etenstijd, leg mijn telefoon neer. Donderdagavond was er *Top of the Pops* en *EastEnders* en vrijdagavond *Friends* en *The Word*.

Amy's rugzak werd met elke stap zwaarder. Ze verplaatste hem onhandig naar de andere schouder, waardoor het kabeltje van haar oortjes bekneld raakte zodat een van de dopjes uit haar oor schoot en de geluiden van de echte wereld binnenstroonden.

Ze had de lange route naar huis genomen. De vorige dag was ze vroeger thuisgekomen en had ze Bob in de keuken aan het schrikken gemaakt, net toen hij creamer in zijn favoriete mok roerde. Aanvankelijk had hij geglimlacht en zijn armen gespreid voor een omhelzing, tot hij zich realiseerde dat ze in een recordtijd thuis was gekomen, en dus door het veld moest zijn gelopen.

Een halfuur lang had ze een tirade van Bob moeten aanhoren over de veilige route naar huis, langs de weg. 'Ik zeg dit omdat ik van je hou, Ames, we houden allebei van je, en we willen niet dat je iets overkomt.'

Amy had het aangehoord, in haar stoel heen en weer zitten schuifelen en de neiging om te gapen onderdrukt. Toen hij eindelijk klaar was, was ze naar boven gestampt, had zich op haar bed laten vallen en cd-doesjes in het rond gesmeten terwijl ze een boze *mixtape* maakte. Rage Against the Machine, Hole en Faith No More.

Omdat ze Bob gisteren had verrast, wist Amy dat hij waarschijnlijk al thuis zou zijn om haar te kunnen betrappen en haar opnieuw de les te lezen. Het was al het gedoe niet waard, hoewel de langere wandeling haar vooral op woensdag slecht uitkwam. Haar tas was dan altijd echt zwaar omdat ze die dag Frans en geschiedenis had, waarvoor ze stomme, dikke boeken nodig had.

Amy had een bloedhekel aan Frans leren; de leraar was een lul, en waarom moest een raam nou zo nodig een geslacht hebben? Maar het idee de taal te kunnen spreken trok haar wel aan. Frans was een sexy taal. Ze fantaseerde dat ze een wat ontwikkelder iemand dan Jake zou kunnen versieren door iets Frans in zijn oor te fluisteren. Ze zou iemand kunnen verleiden die ouder was. Een stuk ouder.

Ze hield van Jake, natuurlijk, ze meende het als ze dat zei. Ze had zijn naam zorgvuldig met een Tipp-Ex-pen op haar tas geschreven, en als ze over de toekomst fantaseerde kwam hij erin voor. Maar de laatste paar weken waren de verschillen tussen hen haar steeds meer gaan opvallen.

Jake, met zijn brede lach en donkerbruine puppyogen, was zo

makkelijk in de omgang, zo zachtmoedig. Maar in al die tijd dat ze verkering hadden, had hij amper de moed bij elkaar kunnen rapen om zijn hand in haar schoolbloes te steken. Ze zaten soms de hele middagpauze lang te zoenen op het bovenste schoolplein, en een keer was hij boven op haar geklommen, maar toen ging haar been slapen zodat ze een andere houding moest aannemen, waardoor hij zo van de wijs raakte dat hij de rest van de dag nauwelijks nog iets zei.

Het ging nu al maanden en maanden zo, en ze was nog steeds maagd. Het begon gênant te worden. Ze vond het vreselijk om de laatste te zijn, had er de pest aan te verliezen.

Ondanks haar frustraties hoopte Amy dat Jake de judotraining zou laten schieten zodat ze elkaar konden zien. Jake en zijn jongere broertje, Tom, werden elke dag met de auto van school naar huis gebracht omdat hun arrogante moeder als secretaresse op school werkte. Ze woonden in een van die vrijstaande huizen met een dubbele voorgevel aan Royal Avenue. Hij was altijd al thuis voordat Amy aankwam bij het rijtjeshuis met twee slaapkamers in Warlingham Road waar ze woonde met Bob en Jo, haar moeder.

Jakes moeder, Sue, had een hekel aan Amy. Het leek wel of dat mens vond dat ze een slechte invloed op haar dierbare schat had. Amy vond het wel een aantrekkelijk idee dat ze een soort lichtzinnige vrouw was. Ze vond het sowieso een aantrekkelijk idee om een vrouw te zijn, wat voor een dan ook.

Amy Stevenson had een geheim. Een geheim waarvan ze vlinders in haar buik kreeg en dat haar hart op hol deed slaan. Geen van Amy's vriendinnen kende haar geheim, en zeker Jake niet. Jake zou het nooit te weten komen. Zelfs Jakes moeder met haar afkeurende blik zou het nooit hebben geraden.

Amy's geheim was ouder. Absoluut, zonder meer een man. Zijn schouders waren breder dan die van Jake, zijn stem was lager en als hij grove opmerkingen maakte, deed hij dat met een aplomb waaruit bleek dat hij daartoe het recht had verworven. Hij was lang en had een zelfverzekerde tred; was nooit gehaast.

Haar geheim droeg echte aftershave en geen goedkope rommel, en hij reed in een auto en niet op de fiets. In tegenstelling tot Jakes zandkleurige gordijnen had hij dik, donker haar. Een mannelijke coupe. Ze had door zijn overhemden heen gezien dat er

donker haar midden op zijn gewelfde borst groeide. Haar geheim had een lange, donkere schaduw.

Als Amy aan hem dacht, explodeerden haar zenuwen en vulde haar hoofd zich met een helder wit geluid dat elk gezond verstand uitschakelde.

Haar geheim raakte haar middel aan zoals een man een vrouw aanraakt. Hij hield de deur voor haar open, heel anders dan de jongens in haar klas die door de gangen stuiterden als ballen in een flipperkast.

Haar moeder zou hem 'lang, donker en knap' hebben genoemd. Hij hoefde geen aandacht te trekken, hoefde niet op te scheppen. Zelfs de mooiste meiden van de school zouden nooit durven denken dat ze een kans bij hem maakten. Geen van hen wist dat Amy meer dan alleen maar een kans maakte. Dat ze een goede kans maakte.

Amy wist dat hij een geheim zou moeten blijven, en een kortstondig geheim bovendien. Een komma in haar geschiedenis, meer niet. Ze wist dat ze het in een kistje verborgen moest houden; volmaakt, compleet, besloten, volledig gescheiden van de rest van haar leven. Het was nu eigenlijk al een herinnering. Over een paar maanden zou ze in de middagpauze nog steeds met Jake zitten tongen, met haar vriendinnen kibbelen, smoesjes bedenken als ze haar huiswerk niet af had en elke avond naar Mark en Lard luisteren op Radio One. Dat wist ze. Ze had zichzelf wijsge maakt dat ze dat oké vond.

Als hij haar heup aanraakte of haar haar uit haar gezicht streek was het of Amy door een bliksemflits werd getroffen. Alleen zijn vingertoppen al lieten haar lijf zingen op een manier die al het andere in de wereld buitensloot. Ze vond haar fantasieën over wat hij met haar kon doen en wat hij wilde dat zij met hem deed tegelijkertijd spannend en doodeng. Zouden ze ooit de kans krijgen? Zou ze weten wat ze moest doen als het zover was?

Die kus in de keuken, terwijl ze de anderen buiten hoorde praten, vlakbij. Zijn handen op haar gezicht, het prikken van stoppels dat ze nooit eerder had gevoeld. Dat ene kusje hield haar 's nachts wakker.

Amy sloeg Warlingham Road in, en het ritueel begon. Ze zette haar tas op het afbrokkelende betonnen muurtje. Ze sloeg de band van haar rok een paar keer om, zodat hij weer langer werd.

Ze keerde haar tas om en pakte haar deodorant en kersenrode lippenbalsem.

Amy schudde de deo en spoot een korte stoot zoete nevel de lucht in. Nadat ze schuw om zich heen had gekeken stapte ze vervolgens de wolk van parfum in, zoals ze haar moeder had zien doen voordat die naar haar clubavond ging.

Ze streek met de lippenbalsem eerst over haar onderlip, daarna over haar bovenlip, drukte haar lippen op elkaar en depte ze met de mouw van haar trui zodat ze mat werden. In het onwaarschijnlijke geval dat Jake haar opwachtte wilde ze klaar zijn, maar ze wilde niet dat het er dik bovenop lag dat ze haar best had gedaan.

Amy's walkman bleef haar oren overspoelen. 'Do You Remember the First Time?' van Pulp begon en Amy moest glimlachen. Jarvis Cocker knipoogde en lachte zelfgenoegzaam in haar oren terwijl ze alles in haar tas terugdeed, die naar haar andere schouder verplaatste en de weg afliep.

Ze zag Bobs busje op straat staan. Amy was nog twaalf deuren van haar huis verwijderd. Toen ze haar ogen tot spleetjes kneep, zag ze een gestalte op zich afkomen.

Aan de manier waarop de persoon liep – zelfverzekerd, recht-op, doelbewust – zag ze dat het niet Jake was. Jake schoot alle kanten op als een verschrikte krab, halfrennend, halflopend. Aan het slanke postuur van de gestalte zag Amy dat het niet Bob was, die een aardappelvormig lijf had.

Toen Amy zag wie het was, voelde ze een golf van misselijkheid opkomen.

Had iemand hem gezien?

Had Bob hem gezien?

Hoe durfde hij naar haar huis te gaan?

Maar bovenal voelde Amy een uitbarsting van blijdschap en adrenaline waardoor ze naar hem toe getrokken werd als ijzervijzel naar een magneet.

Jarvis Cocker sloeg in haar oren nog steeds geile praat uit; ze wilde hem laten ophouden, maar wilde niet klungelig aan haar walkman zitten prutsen.

Ze bleef haar geheim aankijken en beet op haar lip terwijl ze lukraak op de knopjes drukte tot ze de goeie indrukte en de muziek stopte. Ze stonden nu vlak voor elkaar. Hij glimlachte en stak zijn handen langzaam uit. Hij maakte eerst het ene en toen het

andere oortje los. Zijn vingers streken langs haar oren. Amy slikte moeizaam, omdat ze niet goed wist wat ze nu hoorde te doen.

‘Dag Amy,’ zei hij, nog altijd glimlachend. Zijn groene ogen schitterden, de wimpers zo donker dat ze wel nat leken. Hij deed haar denken aan een oude foto van John Travolta die tussen de opnamen van *Saturday Night Fever* zijn gezicht waste. Die had in een van haar muziekbladen gestaan, en hoewel ze John Travolta eigenlijk maar een eikel vond, was het een heel coole foto. Ze had hem in haar schetsboek met de harde kaft opgeborgen.

‘Hoi,’ antwoordde ze, met een stem die amper boven een fluis-tertoon uitkwam.

‘Ik heb een verrassing voor je... Stap in.’ Hij gebaarde naar zijn auto, een roodbruine Ford Escort, en opende de deur plechtstap- tig, als een chauffeur.

Amy keek om zich heen. ‘Ik weet niet of dat wel kan, misschien kijkt mijn stiefvader wel.’

Zodra Amy’s woorden de lucht in zweefden, hoorde ze dichtbij een voordeur dichtslaan en dook ze weg achter de Escort.

Een eindje verderop zette Bob zijn gereedschapskist met een grom op de stoep. Hij ademde zwaar uit terwijl hij naar zijn sleu- tels zocht en zijn busje opendeed. Bob, die niet in de gaten had dat hij werd gadeslagen, tilde zijn gereedschapskist op de passa- giersstoel en sloeg het portier met zijn mollige, harige hand dicht. Hij schommelde om de auto heen naar de bestuurderskant, hees zich omhoog en reed weg met knarsende versnelling, waarbij de achterkant van het busje schudde als het achterlijf van een kwis- pelende hond.

Hoe opgewonden Amy ook was, en hoezeer ze ook naar dit moment toe had geleefd, ze wilde nu eigenlijk niets liever dan de straat uit rennen en in het busje springen, waar ze weer veilig en jong zou zijn en aan Bob kon vragen of ze mocht schakelen.

‘Was dat je stiefvader?’

Terwijl ze opstond en haar kleren afklopte, knikte Amy zonder iets te zeggen.

‘Nou, dat probleem is dan opgelost. Stap in.’ Hij glimlachte als een krokodil. En dat was dat. Amy had geen excuus meer en ze stapte in de auto.

ALEX

7 SEPTEMBER 2010

De zaal was gevangen in een doodse stilte. Negen zwijgende, roerloze lichamen lagen verstijfd onder propere pastelkleurige dekens.

Alex Dale had geschreven over te vroeg geboren baby's, over hun kortstondige leventjes, ze waren fragiel als een hoopje goudstof.

Ze had geschreven over degeneratieve ziekten en van machines afhankelijke mensen wier toekomst afhing van een achteloze druk op de knop. Ze had zelfs elk pijnlijk detail van het overlijden van haar eigen moeder beschreven, maar deze patiënten ervoeren een totaal andere levende dood.

De weke, uitdrukingsloze gezichten op de afdeling voor neurologische aandoeningen van de Tunbridge Wells Royal Infirmary hadden vroeger een leven gehad. Ze waren anders dan de premature baby's die alleen de baarmoeder hadden gekend, en het inbrengen van slangetjes en de warmte van de bezorgde, wanhopige handen van hun ouders.

Deze patiënten waren geen dementerenden wier toestand van kinderlijke stagnatie onderbroken werd door de gruwel van herinneringen.

De roerloze mensen op de Bramble-zaal waren anders. Zij waren tijdens hun leven niet langzaam afgetakeld, maar hadden een noodstop gemaakt. En daar zaten ze nog ergens middenin.

Sommigen knipperden langzaam met hun ogen, draaiden hun hoofd enigszins in de richting van het licht en de uitdrukking op

hun gezicht veranderde soepel mee. Anderen hadden een verstarde, verheugde, kalme of getraumatiseerde gelaatsuitdrukking. Stuk voor stuk zaten ze nu gevangen in een stille schreeuw.

‘Jarenlang werden dit soort patiënten afgeschreven,’ zei het hoofd van de afdeling, een vrouw met kastanjebruin haar en de diepste kraaienpootjes die Alex ooit had gezien. ‘Vroeger werden ze planten genoemd.’ Ze zweeg even en zuchtte. ‘Veel mensen noemen ze nog steeds zo.’

Alex knikte en maakte in rommelig steno aantekeningen in haar opschrijfboekje.

De verpleegkundige ging verder. ‘Maar het punt is dat ze juist niet allemaal hetzelfde zijn en ze zouden niet afgeschreven mogen worden. Het zijn individuen. Sommigen hebben geen enkel besef van de buitenwereld, maar anderen vertonen een minimaal bewustzijn, en dat is een wereld van verschil met hersendood.’

‘Hoelang blijven ze hier gemiddeld tot ze weer hersteld zijn?’ vroeg Alex terwijl haar pen boven het papier zweefde.

‘Nou, er zijn maar heel weinig patiënten die herstellen. Deze zomer hebben we één jongen naar huis laten gaan om vierentwintig uur per dag verzorgd te worden door zijn ouders en zus, maar hij was de eerste in jaren.’

Alex keek haar vragend aan.

‘De meesten zijn hier al heel lang,’ voegde de verpleegkundige eraan toe. ‘En de meesten zullen hier ook sterven.’

‘Krijgen ze vaak bezoek?’

‘Jazeker. Sommigen hebben familieleden die iedere week weer komen, jaar in jaar uit.’ Ze hield op met praten en wierp een blik op de bedden.

‘Ik weet niet of ik dat zou kunnen. Kunt u zich voorstellen dat u hier week in week uit zou komen en niets zou terugkrijgen?’

Alex probeerde het beeld te verdringen van haar eigen moeder, met haar haar vol klitten, die haar enige dochter wezenloos aanstaarde en vroeg of ze voor het slapengaan een verhaaltje wilde voorlezen.

Het afdelingshoofd was zachter gaan praten; bij een paar bedden zaten bezoekers.

‘Pas onlangs zijn we ons gaan realiseren dat er onder het oppervlak tekenen van leven zitten. Sommige van deze patiënten,’ ze gebaarde naar de bedden achter Alex, ‘en dan heb ik het over een

handvol op de hele wereld, zijn zelfs gaan communiceren.’

Ze bleef staan. Beide vrouwen stonden nu midden in de zaal, omringd door gordijnen en bedden. Alex trok haar wenkbrauwen op en moedigde haar aan verder te praten.

‘Eigenlijk klopt dat niet helemaal. Die patiënten communiceerden de hele tijd al, maar de artsen wisten vroeger niet hoe ze hen konden begrijpen. Ik weet niet wat u allemaal gelezen heeft, maar na een jaar kan de rechter de kunstmatige instandhouding van de levensfuncties beëindigen als de patiënt door machines in leven wordt gehouden. En met de bezuinigingen van tegenwoordig...’ De verpleegkundige maakte haar zin niet af.

‘Wat verschrikkelijk als je geen stem hebt,’ zei Alex terwijl ze notities in haar boekje krabbelde en vechtend tegen de misselijkheid stond te wankelen tussen de zoemende apparaten op de zaal.

Alex moest een profielschets schrijven voor het weekendsupplement van een krant over het werk van dokter Haynes. Deze ongrijpbare wetenschapper deed onderzoek op grond van hersenscans die tekenen van communicatie bij dit soort patiënten registreerden. Ze had de dokter nog niet ontmoet en zat al dicht tegen haar deadline aan. Het zou beslist niet haar beste artikel worden.

Eén bed op de zaal was leeg, de andere negen waren bezet zonder dat er geluid uit kwam. Alle tien hadden ze identieke babyblauwe dekens en werden ze afgeschermd door lila gordijnen.

Binnen die pastelkleurige muren wisten verpleegkundigen en zaalhulpen met veel geploeter en gezwoeg patiënten rechtop te zetten, hun natte monden af te veegen en ze in de kleren te hijsen die van thuis waren meegegeven of van veilige afstand waren geschonken door mensen die hun het allerbeste wensten.

Van achter de receptiebalie klonk het zachte geluid van een radio, afwisselend geklets en ‘gouwe ouwen’. De nauwelijks hoorbare muziek moest het opnemen tegen het gezucht van de patiënten en het gebliep en gesis van de machines.

In de verste hoek van de zaal zag Alex een poster hangen. Het was er een van Jarvis Cocker van Pulp in een verwijfde pose en gehuld in een tweedpak. Ze kneep haar ogen samen om de naam van het tijdschrift te kunnen lezen waaruit de foto zorgvuldig was verwijderd.

Select. Nu al lang verdwenen en vergeten, maar in Alex’ tiener-

jaren was het haar favoriete tijdschrift geweest. In die tijd, toen muziek het enige leek waarover je zou willen lezen of schrijven, had ze de redacteur overstelpt met onbeantwoorde brieven waarin ze smeekte werkervaring bij hen te mogen opdoen.

De verpleegkundige in haar donkerblauwe uniform die Alex een rondleiding had gegeven was door iemand aangeklampt. Alex zag dat ze op zachte en ernstige toon stond te praten met een man met waterige ogen die een bezoek bracht aan een patiënte in een stijve roze peignoir.

Alex schuifelde zachtjes naar het bed in de hoek. Haar schenen deden pijn van haar ochtendloopje en ze kromp ineen toen ze haar pas versnelde. De dunne zolen van haar ballerina's schuurden als gruis tegen haar blaren.

De meeste patiënten waren op zijn minst de veertig al gepasseerd, maar het door een gordijn afgeschermd bed in de hoek had iets onbehaaglijk jeugdigs.

De gordijnen waren slordig half dichtgetrokken en Alex stapte stilletjes door de brede opening naar binnen. Zelfs in het donker rondom het bed zag Alex dat Jarvis Cocker niet alleen was. Naast hem keek een jonge Damon Albarn van Blur wat ongemakkelijk in de camera. Beide foto's waren jaren geleden met zorg uit de *Select* verwijderd, en de punaises waren bedekt met een laagje stof.

Het was een roerloos tafereel. De deken op het bed bedekte knokige knieën. Twee magere armen lagen scheef op het gesteven beddenlaken, paarsrood, met kippenvel, gehuld in een afgedragen blauw T-shirt.

Tot nu toe had Alex vermeden de patiënten rechtstreeks aan te kijken. Ze vond het ongepast om als iemand uit de victoriaanse tijd op een freakshow naar die bevroren gezichten te staren. Zelfs nu schuifelde ze voorzichtig naar de zijkant van het tienerbed, als een zenuwachtig kind. Ze staarde naar de spierwitte apparatuur boven het bed en maakte wat nutteloze krabbels in haar aantekenboekje, treuzelend, tot ze eindelijk haar ogen op het hoofd van de jonge vrouw durfde te laten rusten.

Ze had donker kastanjebruin haar dat bij de pony slordig was afgeknipt en verder lang en warrig was gelaten. Haar opvallend blauwe ogen stonden halfopen en waren glashelder. Zij en Alex, met haar ogen die zo blauw als de zee waren en haar lange donkere haar dat ze in een paardenstaart droeg, leken wel elkaars spiegelbeeld.

Zodra Alex haar ogen op het gezicht van de vrouw liet rusten deinsde ze terug.

Ze kende haar.

Ze wist zeker dat ze haar ergens van kende, maar het was slechts een kort opflakkerende herinnering zonder concreet houvast.

Haar slapen bonkten paniekerig terwijl ze moed verzamelde om nog eens te kijken en in gedachten als het ware door haar vingers gluurde. Ja, ze kende dit gezicht, ze kende deze vrouw.

Nog niet zo lang geleden had Alex een ijzersterk geheugen, was een naam haar in een mum van tijd te binnen geschoten. Een mentale dossierkast die nu verroest was.

Alex hoorde dikke platte zolen en zware benen snel haar richting op komen. En op dat moment viel het kwartje.

‘Neem me niet kwalijk, hoor,’ zei de verpleegkundige terwijl ze hijgend en puffend aan kwam lopen. ‘Waar waren we gebleven?’

Alex draaide zich snel om en keek haar gids aan. ‘Is dit...?’

‘Ja. Ik vroeg me al af of u haar zou herkennen. U moet toen nog heel jong zijn geweest.’

‘Ik was even oud. Ik bedoel, ik ben even oud.’

Alex’ hart bonkte als een bezetene, ze wist dat de vrouw in het bed niet bij haar kon komen, maar toch voelde ze zich opgejaagd.

‘Hoelang ligt ze hier al?’

De verpleegkundige keek naar de vrouw in het bed en ging voorzichtig op de lakens zitten, vlak bij de punt van een elleboog.

‘Eigenlijk al vanaf het begin,’ zei ze zacht.

‘Goh, arm kind. Maar ja...’ Alex schudde even met haar hoofd. ‘Ja, sorry, ik wil u nog een paar vragen stellen als u dat goedvindt.’

‘Natuurlijk,’ zei de verpleegkundige glimlachend.

Alex haalde diep adem en vermande zichzelf. ‘Het is misschien een domme vraag, maar is slaapwandelen hier weleens een probleem?’

‘Nee hoor, dat is geen probleem. Ze kunnen niet rondlopen.’

‘O, oké,’ zei Alex en ze streek met de dop van haar pen een haarlok uit haar ogen. ‘Nou ja, ik was verbaasd over de beveiliging op de afdeling, gebeurt dat standaard?’

‘We houden niet voortdurend de wacht bij de deur, alleen als het druk is. De rest van de tijd zitten we meestal in het kantoor, want we hebben een hele berg administratie te doen. Maar we nemen de beveiliging op de afdeling wel heel serieus.’

‘Moest ik me daarom registreren?’

‘Ja, we houden een lijst van bezoekers bij,’ zei de verpleegkundige. ‘Als je erover nadenkt zou iemand die kwaad wil deze mensen ik weet niet wat kunnen aandoen.’

Alex reed langzaam het oranje zonlicht tegemoet, hevig knippere-
rend met haar ogen. Amy Stevenson. De vrouw in het bed. Nog
steeds vijftien, met haar britpop-posters, haar warrige haar en
haar meisjesogen.

Toen Alex afremde bij een zebra-pad, botste een knuffelend tie-
nerstelletje in donkerblauw schooluniform bijna tegen de motor-
kap van haar auto. Ze waren innig met elkaar verstrengeld, alsof
ze meededen aan een driebenenrace.

Alex kon de gedachte aan Amy niet van zich afzetten. Amy
Stevenson, die op een dag niet meer thuis was gekomen van
school. Vermiste Amy. Het tienermeisje in haar schooluniform
dat het zo goed deed op tv; met op iedere nationale nieuwszender
een schoolfoto waarop ze breed glimlachte; Amy’s snikkende
moeder en bezorgde vader, of was het haar stiefvader? Groepjes
schoolvrienden op een ‘speciale schoolbijeenkomst’ die werd
vastgelegd voor het avondjournaal.

Voor zover Alex zich kon herinneren werd Amy een paar dagen
later gevonden. De jacht op de dader had het nieuws maanden-
lang in zijn greep gehouden, of waren het nou weken geweest?
Alex was toen even oud als Amy en ze herinnerde zich nog hoe ge-
schokt ze was door het besef dat ze niet onoverwinnelijk was.

Ze was in Amy’s buurt opgegroeid. Zij had ook elk moment
van de straat geplukt kunnen worden, door wie dan ook, op
klaarlichte dag.

Amy Stevenson: het belangrijkste nieuws van 1995, die nu in
een menselijke archiefruimte lag opgeborgen.

Het was 12.01 uur. De zon was de meetlat gepasseerd; het was een
acceptabel moment om te beginnen.

In de rustige koelte van haar piepkleine keukentje zette Alex
een grote glazen beker en een elegant wijnglas klaar. Voorzichtig
schonk ze het hoge glas tot de rand vol met mineraalwater (op
kamertemperatuur). Ze schonk gekoelde witte wijn, een goede
riesling, precies tot het maatstreepje in het wijnglas en zette de fles

terug in de deur van de koelkast, waar hij tinkelend tegen vijf andere identieke flessen aan stootte.

Water was belangrijk. Alles wat sterker was dan een licht biertje of een lagerbier zou meer vocht aan het lichaam onttrekken dan de drank leverde, en uitdroging was gevaarlijk. Alex begon en eindigde iedere middag met een groot glas water op kamertemperatuur. De afgelopen twee jaar had ze een paar keer per week in bed geplast, maar ze had zelden last van ernstige uitdrogingsverschijnselen.

Twee flessen, soms drie. Meestal wit, maar op kille middagen rood, en thuis. Het moest altijd thuis gebeuren.

Toen Matt voor het laatst in de deuropening van hun huis had gestaan met zijn zomerjasje en zijn winterjas in zijn handen als onmiskenbaar teken dat het nu definitief was afgelopen, had hij tegen Alex gezegd dat ze haar drankzucht 'onder controle had' zoals een diabeticus zijn ziekte onder controle had.

Alex' rituelen en gewoonten bepaalden haar hele leven. Ze moest alle zeilen bijzetten om de situatie meester te blijven en haar carrière te redden. Er bleef niets over om een huwelijk op de rails te houden, laat staan er plezier aan te beleven.

Alex had niet verwacht dat ze op haar achtentwintigste gescheiden zou zijn. Voor de meeste mensen van die leeftijd lag een huwelijk nog in het verschiet.

Ze begreep wel waarom Matt bij haar weg was gegaan. Hij had almaar gewacht op een teken dat het beter met haar zou gaan, dat ze hem en een leven samen zou verkiezen boven de drank, maar de gedachte om te stoppen was eigenlijk nooit bij haar opgekomen. Zelfs toen ze 'alle redenen' had om te stoppen. Zo zat ze nu eenmaal in elkaar.

Ze hadden elkaar leren kennen tijdens de introductieweken voor eerstejaars van de universiteit van Southampton, hoewel geen van beiden het verhaal kon navertellen. Hun collectieve geheugen begon een paar weken na het begin van het eerste semester, toen ze al stevig verkering hadden en elke dag samen met een houten kop wakker werden.

Het samen drinken had hun relatie beklonken, maar het betekende niet alles, en voor Matt werd het na verloop van tijd steeds onbelangrijker. Ze praatten veel, hadden lol en behaalden geweldige resultaten met hun studie (hij criminologie, zij Engelse let-

terkunde), deels door de verhitte discussies die ze voerden, deels omdat ze elkaar de loef wilden afsteken. Vanaf de allereerste maand was het *zij samen*. Niet hij of zij, maar zij samen.

De definitieve scheiding had twee jaar geleden plaatsgevonden en nog steeds had ze het automatisch over 'wij', haar fantoomledemaat.

Elke middag, voordat ze het eerste glas naar haar lippen bracht, zette Alex haar mobieltje uit. Haar Facebook-account had ze al veel langer geleden gedeactiveerd, en ze had het web ontdaan van elk digitaal spoor dat zou kunnen leiden tot dronken berichten aan Matt, zijn broers, zijn vrienden, haar ex-collega's of wie dan ook.

Alex had een paar regels als het middag was geworden: geen telefoontjes, geen e-mails, geen aankopen. In het schemerige stadium tussen serieuze drinker en functionerende alcoholist waren geen regels geweest. Ze had opgewekte, onsamenhangende ideeën voor artikelen gestuurd aan redacteurs die niet wisten wat ze daarmee aan moesten; gevoelige telefonische interviews hadden een rampzalige, kwetsende wending genomen; Alex had vriendschappen doen verdampen met in hoofdletters geschreven e-mails waarin ze alles op straat gooide, en tijdens spontane aanvallen van koopwoede had ze haar kredietlimiet zwaar overschreden. En nog veel erger.

Het ging nu beter. Ze kreeg min of meer regelmatig opdrachten, ze had een eigen huis. Ze was zelfs begonnen met hardlopen.

Minstens één keer per week bereidde ze haar eigen dood voor en stelde ze een lankmoedige afscheidsbrief op voor Matt en het kind dat ze nooit had gepland, het kind dat ze nu nooit zouden hebben.

Ze ging aan haar bureau zitten en sloeg haar notitieboekje open.

'Amy Stevenson'.

Alex had een verhaal, en het was veel interessanter dan het verhaal waarvoor ze opdracht had gekregen.